

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a LletRA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

Josep M. Benet i Jornet

Qui sóc i per què escric

Josep M. Benet i Jornet

El meu avi Josep Benet era un pagès humil de les Borges Blanques, dels que penjaven Macià a la capçalera del llit. Ell i els seus fills no llegien llibres, no assistien a espectacles teatrals; altra feina tenien lluitant amb la misèria. El meu avi Francesc Jornet era un metge força conegut a l'Hospitalet del Llobregat. Va ocupar càrrecs en un partit de dretes, i els rojos el van matar just començada la guerra de 1936. Llegia, però no va voler donar cap mena d'educació seriosa a les seves filles. El meu pare, Pere, odiava haver de fangar, va abandonar la seva terra i es va convertir en comptable. Barcelona, 1940. Dramaturg i guionista català

Casant-s'hi, la meva mare, Concepció, va baixar d'escalafó social. Van llogar un pis minúscul a Barcelona, a la Ronda de Sant Antoni, i allí vam néixer la meva germana Núria i jo.

A casa hi havia pocs, comptats, llibres. No anàvem al teatre. Tanmateix, així que vaig aprendre a llegir (em va costar, era molt talòs), els llibres se'm van convertir en una passió. Entre demanar que em regalessin una joguina o un llibre (no hi havia medis per a les dues coses), preferia un llibre. Els meus tiets de Gironella, on passava els estius, tenien una biblioteca, als meus ulls, abundant i atractiva, del temps de la República, i allí vaig llegir coses en català. A Barcelona llegia novel·les "de duro" en castellà; els meus clàssics van ser Alf Manz (lladres i serenos), Josep Mallorquí (oest), George H. White (ciència ficció) i Marisa Villardefrancos (sentimental). Però també vaig llegir, per exemple, Jules Verne i Karl May. A penes passava d'això. Un parell de cops vaig actuar en funcions teatrals del col·legi, els Escolapis de Sant Anton. Als quinze o setze anys vaig ingressar, amb passió, al quadre escènic juvenil de la parròquia del Carme.

Sempre vaig voler ser escriptor. Volia ser escriptor com qui vol ser astronauta, sabent que mentida, que mai no ho seria. Compte, durant un temps, el model d'artista en qui somiava era l'escriptor de consum. Les novel·les de Graham Greene les trobava espesses. Jo era un noi de barri, mal adaptat al barri però sense ningú que em donés altres referents. Fleble, sense cap confiança en mi mateix i, molt menys, en la meua capacitat intel·lectual, amb uns pares amoïnats per la meua ineptitud...; però escrivia i sabia que mai no deixaria d'escriure, primer novel·les i després teatre, podeu imaginar quina mena de textos. No somiava truites, tenia clar que no estava escrivint res de bo i que mai no escriuria res de bo, però l'escriptura era un vici, i la consciència d'aquest vici reprovat per la família, però inevitable, es confon amb l'origen de la consciència de la sexualitat, un altre vici reprovat aleshores per la societat, però també inevitable.

Durant la misèria de la postguerra la meua mare es refugiava en una religiositat sense figures i el meu pare es refugiava en les minyones que anaven a ballar els dijous al Price. La meua germana era oberta i simpàtica, jo era tímid i esquerp. La meua distracció constant, durant anys, eren els tebeos (els llibres arribaven amb comptagotes, un cada cinc o sis mesos), i jo mateix, amb qualsevol paper, normalment amb els papers que embolicaven els queviures a la plaça, fabricava els meus propis tebeos, col·leccions senceres, incloent dibuix i text. A casa es pensaven que m'agradava dibuixar i

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a LletreA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

que hi tenia mà (mentida), i no donaven relleu al fet que els meus dibuixos sempre anessin acompanyats d'argument. Aquells tebeos maldestres, imatge i diàleg, el pont cap al teatre. Però per què el teatre? No ho entenc, és un misteri: l'origen d'aquesta dèria em resulta incompreensible. Amb sacrificis (sempre m'ho recordaven), el pare volia que arribés on ell no havia pogut arribar, que estudiés peritatge industrial, i la meua mare volia retornar-me el lloc que a través del seu em concernia, una altra condició social: nosaltres no som genteta, deia sempre. Desastre. Feia campana a les classes, m'escapava a la Biblioteca de Catalunya i m'evadia de responsabilitats llegint autors nous, diferents, una mica més enllà del pur consum. Tenia l'instint de trencar el meu propi sostre d'interessos, i ho feia a les palpentes; absolutament ningú que em guiés i que em digués que potser no estava cometent maldats. Ja ganàpia, amb divuit anys em sembla, en acabar-se unes vacances de Nadal, vaig dir a casa que no tornava a l'Escola Industrial, on anava repetint cursos, i que em possessin a treballar. El meu pare, generós, desesperat, em va preguntar què volia fer a la vida. No m'esperava la pregunta però, per sobtat instint, vaig dir que filosofia i lletres. I em van pagar la finalització del batxillerat (només tenia fets quatre cursos) i em van pagar filosofia i lletres.

Un dels meus millors amics, company de curs, diu que no ha vist mai ningú que passés per la Universitat aprenent tan poc com jo de les matèries que ens ensenyaven. Aprovava perquè a romàniques era impossible suspendre. Però la Universitat va ser molt important per a mi. El meu objectiu no era fer una carrera, era trobar la manera d'aprendre a escriure teatre. Els companys em donaven lliçons de literatura, de pensament, de vida. Els catedràtics, no, però els companys, ja ho crec. Per primera vegada trobava referents. D'altra banda, i també per primer cop, hi havia persones que em valoraven. No gaire, una mica.

El meu pare, per herència familiar, era, només de boca, catalanista i antifranquista. A la Universitat vaig acabar d'entendre que havia de lligar-me a la cultura catalana i vaig participar, sense cap protagonisme, en la lluita antifranquista. Però no vaig militar en cap partit. Amb [Joaquim Molas](#), a través de Joan-Lluís Marfany, en classes clandestines, vaig aprendre el que sé, sobretot, de literatura catalana del XIX i del XX. A l'EADAG, a través d'Adrià Gual, vaig connectar amb la gent que protagonitzaria la renovació teatral a Barcelona. L'any 1963, impensadament, vaig guanyar el premi Josep M. de Sagarra de teatre. Va ser l'inici d'una "carrera" d'autor de literatura dramàtica que somiava però considerava impensable.

Sóc escriptor de teatre, diria, per una mena de fatalitat inevitable, malgrat jo mateix, malgrat les meves mancances, les meves febleses. Hi ha d'haver una altra anàlisi més racional que aquesta, però l'amor al teatre ha estat i és una obsessió que condiona per complet la meua vida. Tinc molt poca confiança en mi mateix, però sé que mai no deixaré d'escriure teatre, mai no deixaré de lluitar per crear unes peces teatrals sempre més rigoroses i ambicioses que les que he escrit abans. Encara que m'estimbi. Però m'estimaré intentant aixecar el propi llistó. Escriure no és senzill. Cada vegada menys. Escriure no és posar-te a pixar i suposar, pretensió elemental, que pixes or. Escriure ha de suposar una pretensió diferent i desmesurada, ha de ser voler edificar una catedral, feina plena d'infinits problemes que no és segur si sabràs resoldre'ls.

Els "temes" de les meves obres són limitats. Lluito per esprémer-los, per oferir-los amb el màxim de complexitat, i sé que les alternatives són dues: o bé no ho aconseguixo i fracasso, o bé ho aconseguixo i tota una part del meu limitadíssim camp d'acció resta exhaurida i intransitable per sempre. D'un cantó o de l'altre, doncs, el terror s'imposa quan acabo una obra nova.

Escric teatre, els meus textos busquen convertir-se en espectacle teatral. Malgrat una instintiva misantropia estimo el tracte amb la gent de teatre i trobo que el curs dels assaigs és una experiència

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a Lletra, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

fascinant, enriquidora. Sé que, dins de l'espectacle, soc una entre tantes peces que el componen, i que l'experiència del muntatge pot obligar a revisar el text. Hi compto. La peça tornarà a ser només meva, és un dir, quan torni al llibre, a la literatura escrita.

Una nit d'estrena és la cosa més angoixosa del món. Però també la més bella, i no la canviaria per res.

Copyright © 1998 Institució de les Lletres Catalanes. Reproduït amb el permís de l'autor

N'han dit... Benet i Jornet té, entre altres mèrits, la singularitat de ser pràcticament l'únic autor de la seva generació que ha aconseguit ser estrenat amb regularitat. Tot i la seva militància en la defensa de l'autor dramàtic en relació amb un teatre construït, en principi, des de paràmetres diferents (Els Joglars, Comediants, La Fura, etc.), és un fet que Benet ha gaudit i gaudeix d'una presència i un reconeixement que no trobem en cap dels seus companys. Les raons deuen ser moltes i diverses (la feina constant hi fa molt), però n'hi ha una que a mi em sembla essencial: Benet ha sabut evolucionar lentament i, alhora, ha sabut mantenir de manera suficient una certa complicitat estètica i ideològica amb un públic potser minoritari, però que l'entén. La relació posterior del teatre de Benet amb els impulsos i els plantejaments de Sergi Belbel també han contribuït a fer que els més joves el reconeguessin com un referent.

En tot cas, Josep M. Benet i Jornet cal veure'l per ell mateix i no com l'encarnació d'un greuge als seus companys. I, vist així, amb la perspectiva del temps, es fa evident la capacitat d'evolució coherent dels seus plantejaments bàsics. D'aquella *Una vella, coneguda olor*, de l'any 1963, a *Olors* (2000), passant per *Berenàveu a les fosques* (1971), *Revolta de bruixes* (1975), *Descripció d'un paisatge* (1978) o *Desig* (1989), hi ha una trentena d'obres amb registres molt diferents: el realisme social dels primers temps, la recerca d'un territori mític a *Cançons perdudes* (1966) i les obres del cicle de Drudània, el retorn al realisme però focalitzant la intimitat dels personatges a *Berenàveu a les fosques*, l'apropament posterior, lent i generat des dels propis recursos, al teatre de Harold Pinter (aquí cal buscar la posterior coincidència amb Sergi Belbel), l'apropament a una certa extraterritorialitat a *El manuscrit d'Alí Bei* (1984), el retorn a un intimisme en què la comunicació es fa gairebé impossible en la seva darrera etapa...

Qüestions formals al marge, el teatre de Benet i Jornet sempre m'ha semblat que es construïa a partir d'una mirada determinista: l'entorn pesa d'una manera aclaparadora en els éssers humans, els condiona, els configura i els deforma. Si durant els primers anys de la seva producció, el medi feia els personatges infeliços o cruels, i es manifestava clarament injust tant si era estrictament familiar com social, més endavant el medi s'ha transformat i ha dut els personatges a la dificultat d'expressar-se; efectivament, a mesura que la culpa de l'entorn era menys clara, resultava cada vegada més difícil concretar la queixa. L'incest, un dels temes latents o presents en diverses etapes de la seva obra, el veig més des d'aquest punt de vista -el medi en què vivim ens pot arribar a corrompre- que no pas com la transgressió necessària que es dona, per exemple, a [Palau i Fabre](#).

Jordi Coca, "Benet i Jornet, una excepció ", *Avui* (14/01/2003)

El dia 30 de setembre de 1964 comença una nova etapa per al teatre català amb l'estrena d'*Una vella, coneguda olor* de Josep M. Benet i Jornet, i uns anys més tard, el 1971, l'estrena en circuit comercial d'*El retaule del flautista* de Jordi Teixidor, era la confirmació de l'existència d'un grup d'autors joves que volien fer un teatre diferent. No actuaven aïllats, perquè una trama complexa d'altres professionals s'esforçava en la mateixa direcció. A les Illes i, sobretot, al País Valencià es

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a LletRA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

vivien fenòmens semblants, a l'entorn d'iniciatives com les del Centre Experimental del Teatre, i d'autors com Rodolf Sirera. I des d'un punt de vista institucional, es produí un altre fet significatiu: el 1971 fou nomenat director de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, Hermann Bonnín, i fou possible una nova etapa en la formació de professionals de l'espectacle.

Enric Bou, "La literatura actual. El teatre" dins M. de Riquer, A. Comas, J. Molas, *Història de la Literatura Catalana* (Barcelona, Ariel, 1985)

Berenàveu a les fosques (1972) és un drama realista, naturalista a estones, escrit sense concessions i tan amarg com la peripècia col·lectiva dels darrers anys, suma, al capdavant, de la particular amargor dels individus. I és a través d'uns quants individus, amb llurs anhels mesquins i llur fracàs final, que Benet i Jornet ens narra què ha estat la petita classe mitjana barcelonina, vençuda i desorientada, perduda la consciència del seu origen menestral i proletari i emmenada envers uns somnis que han d'acabar per disgregar-la i, en definitiva, per destruir-la.

Berenàveu a les fosques proposa l'acció des de dos plans distints que l'autor interfereix i converteix en simultanis: d'una banda, l'exposició d'una anècdota familiar, vigorosament marcada per les vicissituds de la postguerra, encara fresques als començaments dels anys cinquanta: de l'altra, l'evolució de l'anècdota i de l'ambient mitjançant dues dones, Montserrat i Fanny, que els visqueren en situacions i edats distintes.

D'aquesta manera som invitats per l'autor a mirar amb un cert distanciament una època que sembla definitivament superada per la febre de la societat de consum dels nostres dies.

Xavier Fàbregas, "*Berenàveu a les fosques*, de Josep Maria Benet i Jornet", *Serra d'Or*, núm. 154 (juliol 1972)

Josep M. Benet ha mostrat en el decurs de la seva trajectòria com a dramaturg -un total de 28 obres- una obsessió especial per reflexionar sobre la inserció de l'individu en el si d'una societat i d'un país greument condicionats quant al seu desenvolupament natural d'ençà del 1939, per la implantació de la força de la dictadura franquista. En totes se'ns parla, si bé amb diferents matisos, de la relació de l'individu amb el franquisme. I, dins aquesta orientació genèrica del teatre de Benet és on hem d'encabir, doncs, *Ai, carai!*

L'obra neix d'una decisió de l'autor semblant a la que originà *Berenàveu a les fosques*, la de passar comptes amb la història circumdant immediata. Si a *Berenàveu a les fosques*, Benet s'encara amb acidesa amb la generació del seu pare (la de la guerra civil), ara correspon el torn a la seva pròpia generació, aquella que oscil·la entre els 45 i els 50 anys (la, per entendre'ns, ja vella i coneguda joventut dels seixanta, tamisada pel sedàs de la transició, que ofería a *Baralla entre olors*), la qual constitueix l'eix central d'aquesta peça, amb què Benet i Jornet s'autofelicitava pels seus 25 anys d'apassionada vocació teatral.

Enric Gallén, "De l'amor i la desolació", *El País* (17/01/1991)

Desig ens porta a un món recognoscible, amb cotxes, carreteres, segones residències, bars plastificats, homes i dones. Els personatges s'hi mouen amb una aparent normalitat i hi encaren, des de les posicions personals, la "crida" o les sol·licitacions del desconegut (al·lucinació, misteri, projecció). Però entre el jo personal, fet de records iniciàtics, adhesions i inseguretats, i aquest doble entorn, hi ha un sentit d'estrangeritat que els porta a la construcció d'una paret de paraules i gestos

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a Lletra, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

que s'interposa entre ells, que engavanya qualsevol relació. Són, doncs, formes diferents, torturades, de projecció del jo: EL MARIT, humilitat, dependent, ha acabat acceptant les coses com li vénen donades, refugiat en l'aparent control -d'artesà- d'un petit cercle familiar, mentre l'entorn inevitablement se li escapa. ELLA, en canvi és inquietud, és recerca, projecció; vol saber, trobar respostes, recuperar l'espai d'on se sent expulsada. Enfront d'ells -¿complements? ¿duplicats?- L'HOME I LA DONA. La narració -Benet no renuncia a narrar- es resisteix a tancar-se en "una" història: resta oberta. *Desig*: el títol condensa aquest lligam d'uns personatges que conviuen sense poder deixar de ser profundament estranys i profundament coneguts els uns per als altres.

Jordi Castellanos, *Desig* (València, Eliseu Climent, 1991)

Tast de textos

Text

 WEB: Testament

Un fragment d'aquesta obra, traduït a diverses llengües. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/287/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: Soterrani

Un fragment d'aquesta obra, traduït a diverses llengües. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/286/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: Fugaç

Un fragment d'aquesta obra, traduït a diverses llengües. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/285/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: E. R.

Un fragment de l'obra, traduït a diverses llengües. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/284/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: Revolta de bruixes

Un fragment de l'obra i la seva traducció al castellà. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/101/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: Desig

Un fragment de l'obra, traduït a diverses llengües. A *Visat*, la revista del PEN Català.
<http://www.visat.cat/traduuccions-literatura-catalana/cat/fragments/100/28/0/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 PDF: Un text i una nota a peu de pàgina. Alopècia

Un relat de Benet i Jornet publicat a *Els Marges*, 50 (1994).
<http://www.raco.cat/index.php/Marges/article/download/111164/157186>

Biobibliografia

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a LletreA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

Biografia

 WEB: A la Hiperenciclopèdia

<http://www.enciclopedia.cat/EC-GEC-0009103.xml>

 WEB: A la Viquipèdia

Breu biografia, obra i enllaços sobre l'autor al web de l'enciclopèdia lliure.

http://ca.wikipedia.org/wiki/Josep_Maria_Benet_i_Jornet

 VIDEO: Benet i Jornet a *Veus literàries*

Documental sobre la vida i l'obra de l'escriptor, realitzat per l'AELC.

http://www.edu3.cat/Edu3tv/Fitxa?p_id=19233

Bibliografia

 WEB: Fons Josep M. Benet i Jornet

Arxiu personal de l'autor, dipositat a la Biblioteca de Catalunya.

<http://www.bnc.cat/Fons-i-col-leccions/Cerca-Fons-i-col-leccions/Benet-i-Jornet-Josep-Maria>

 WEB: Catalandrama

Fitxa de l'autor a la base de dades sobre teatre català contemporani en altres llengües (Sala Becket).

<http://www.catalandrama.cat/autors/benet-i-jornet-josep-maria>

 WEB: Què hi ha a la Biblioteca de Catalunya

http://cataleg.bnc.cat/search*cat/?searchtype=a&searcharg=Benet+i+Jornet+Josep+M.+1940&sortdr opdown=-&searchscope=13&searchscope2=13&SORT=D

 WEB: Què hi ha a les biblioteques universitàries catalanes (CCUC)

http://ccuc.cbuc.cat/search*cat/a?SEARCH=Benet+i+Jornet+Josep+M.+1940&sortdropdown=-&sear chscope=23

 WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques

http://argus.biblioteques.gencat.cat/iii/encore/search/C__SJosep%20M.%20Benet%20i%20Jornet__ Ff%3Afacetfields%3Aauthor%3Aauthor%3AAutor%3A%3A__Orightresult?lang=cat&suite=pearl

 WEB: Articles de l'autor (Traces)

<http://traces.uab.cat/search?ln=ca&sc=1&p=Benet+i+Jornet%2C+Josep+M+&f=author>

 WEB: Articles sobre l'autor (Traces)

http://traces.uab.cat/search?ln=ca&p=Benet+i+Jornet%2C+Josep+M.&f=keyword&action_search=C erca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=0&of=hb

Comentaris sobre l'autor

Crítica

 WEB: Benet i Jornet, traduït

Pàgina de Visat dedicada a l'autor. Inclou una introducció a la seva obra a càrrec d'Enric Gallén, a més d'un recull bibliogràfic, crítiques i fragments de les seves obres traduïts a diverses llengües.

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a Lletra, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

<http://www.visat.cat/traduccions-literatura-catalana/cat/autor/28/4/teatre/josep-m.benet-i-jornet.html>

 WEB: Josep M. Benet i Jornet a l'AELC

Biografia, publicacions i altres materials.

<http://www.escriptors.cat/autors/benetjornet/>

 WEB: L'autor al Corpus Literari Ciutat de Barcelona

Nota biobibliogràfica, ressenya d'algunes obres teatrals i un extens article d'Helena Hevia sobre *Olors*.

http://www.ducros.cat/corpus/index.php?command=show_news&news_id=222

 WEB: L'habitació del nen

Sònia Lagunas entrevista Josep M. Benet i Jornet a Teatralnet.

<http://www.teatral.net/asp/traientpunta/cos.asp?idtraient=16>

 PDF: El gos del tint

Lluís Quintana Trias escriu sobre aquesta peça teatral, a la revista *Zeitschrift für Katalanistik*, núm. 15 (2002).

<http://latina.phil2.uni-freiburg.de/pusch/zfk/15/quintana.pdf>

Diversos

 WEB: Teatre català

Conferència de Rodolf Sirera sobre l'evolució del teatre en català, a París (24/04/01).

<http://parnaseo.uv.es/Ars/Documentos/paris.htm>

 WEB: "Dramaturgos refugiados en la televisión"

Moral, Ladrón de Guevara, Benet i Jornet i Galceran analitzen el fenomen del creixement de les sèries de televisió de producció pròpia. A *El Cultural* (16/09/04).

http://www.elcultural.es/version_papel/TEATRO/10234/Dramaturgos_refugiados_en_la_television/

 PDF: "Les telenovel·les catalanes: entre el serial i el relat de costums"

Marta Ortego fa un repàs a l'origen de les telenovel·les catalanes, les característiques i l'evolució del gènere des que va començar a TV3. A la revista de la UAB *Anàlisi*, núm. 23 (1999).

<http://www.raco.cat/index.php/Analisi/article/view/14995/14835>

 PDF: "Els serials catalans: un nou producte amb denominació d'origen"

Joana Gallego parla de la telenovel·la catalana i un dels seus "pares", Benet i Jornet. Dins d'*Anàlisi*, núm. 23 (1999).

<http://www.raco.cat/index.php/Analisi/article/view/14993/14833>

 WEB: El Mirall trencat de Benet i Jornet

El dramaturg va fer l'adaptació televisiva de la novel·la de Mercè Rodoreda.

<http://www.ccma.cat/tv3/Mirall%20trencat/programa/fitxa-programa/120086667/>

 WEB: Teatre infantil

Teatre Nu, en coproducció amb el Teatre Nacional de Catalunya, posa en escena *La Ventafocs*, adaptada per Josep M. Benet i Jornet.

<http://www.tnc.cat/ca/content/la-ventafocs>

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Josep M. Benet i Jornet a LletraA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/josep-m-benet-i-jornet> >

Propostes didàctiques

Recursos

PDF: Fem teatre amb Josep M. Benet i Jornet

Dossier de Francesc Gil i M. Josep Simó centrat en *El somni de Bagdad*, dins el Seminari didàctic "El gust per la lectura" (1997-1998).

http://www.xtec.cat/alfresco/d/d/workspace/SpacesStore/d6073a84-031c-4d89-abe5-5d7ac4d88acb/Benet_1997.pdf
